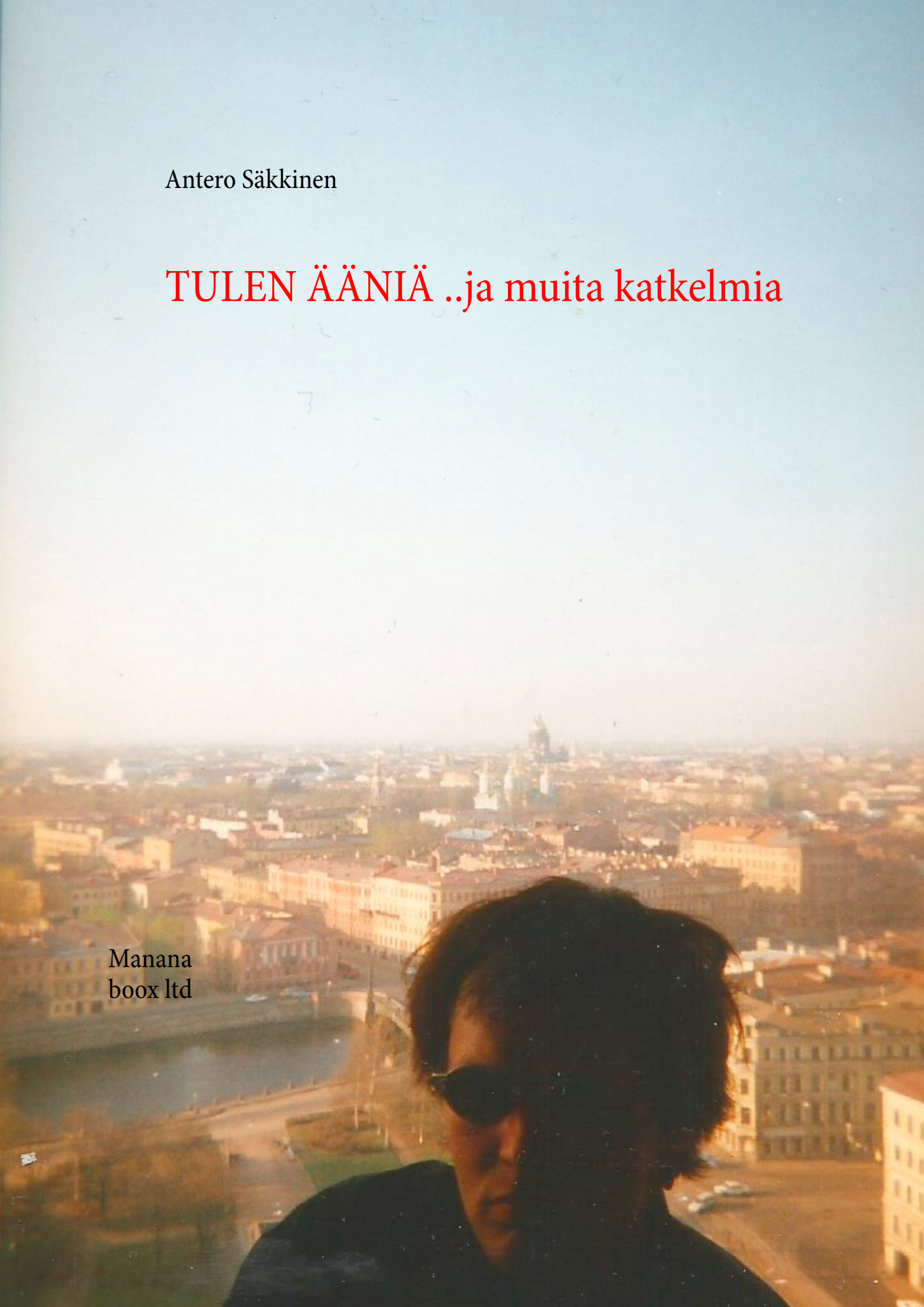

Antero Säkkinen

TULEN ÄÄNIÄ ..ja muita katkelmia

Manana
boox ltd

TULEN ÄÄNIÄ

..JA MUITA KATKELMIA

-Antero Säkkinen-

I

-Tulen ääniä

-Missä kaksi tai useampi teistä nimissäni kokoontuu..

-Sister Ann

-Pyhän miehen paluu

-Silmäkonjakkia

-LaaLeen talonkirjat

-Kirjeenvaihtoa ex-neitsyen kanssa

II

-Koirantappaja

-Banzai, Texas

-Flashback paranoia

-Rakkautta alkutilassa

-Juhlakeskustelujen kolme tasoa

-Modernia evankeliumia

III

-Synkeän juopon juutalainen joulu

-Unelmoija

-Osa-aikaista jakomielisyyttä toispuolisessa..

-Marian jatkot

-Hiljaiset dhikrit

-Haika

-Juoksurasta

-Pohjoinen suhde-epilogi

-Proc. (prologi)

Kustantaja: BoD-Books on Demand, Helsinki, Suomi
Valmistaja: BoD-Books on Demand, Norderstedt, Saksa
ISBN: 9789515680006

Tulen ääniä

Kun katson taas tätä kaikkea en vain jaksa enää ihmetellä. Aivan kuin olisin ollut poissa täältä jo vuosia enkä enää tuntisi kaupunkia ja sen ihmisiä. Aina sama juttu. Mutta valitettavasti muistan kyllä enkä todellisuudessa ole koskaan lähtenytkään täältä, onnettomuuden jälkeen kaikki on vain ollut enemmän tai vähemmän tällaista. Ja vaikka olimme selviytyneet siitä ja päässeet kuulemma itse asiassa vähällä, niin yritän silti yhä parhaani mukaan olla muistelematta tai edes ajattelematta tuota aurinkoista päivää jolloin kaikki sitten lopulta murtui ontosti rysähtäen ympäriltämme.

Tarkoitan tuota päivää, jolloin kaupungistamme pyyhkiytyivät pois arkiset ja normaalit totutut asiat. Lyhyesti sanottuna päällimmäiset pintakerrokset katosivat pois päästäen sisemmät ja oudommat pintaan paljastaen meille värikkäämmän maailman jossa uudet jumalat ja vanhat paholaiset kulkevat arkipäivisinä keskuudessamme, missä myytit ja ihmeteot ovat arkea ja aiemmin salatut ajatukset ja teot ovat julkista jokapäiväistä elämää.

Aivan kuin ihmiset olisivat olleet entistä tietoisempia osastaan työmuurahaisina , mutta silti yksilöllisempinä ja itsenäisempinä kuin ennen.

Olimme silti päässeet loppujen lopuksi vähällä ja olihan kaikki edelleenkin melkein kuin ennen. Vaikka kaikki oli itse asiassa alkanut jo paljon aiemmin ja merkit olivat päivä päivästä selvempiä niin me emme niitä siltikään havainneet. Vaikka oli ollut hiljaista jo useamman päivän ajan ja jo tutun sairaalla kuumeisella tavalla, emme siltikään kuulleet tulen ääniä. Tarinani saattaa kuulostaa puutteelliselta mutten pyytele sitä anteeksi enkä muutakaan. Kerron vain omista kokemuksistani eturivin osallistujana kaupungin ratkeamispäivänä:

Onnettomuuden voiman pyyhkäistessä vanhan järjestyksen pinnalta pois oli aluksi vain vaikuttanut siltä kuin selviytyneet ihmiset olisivat muuttuneet jotenkin henkisemmiksi ja antaneet psyykeittensä toimia vapaasti ja yksilöllisesti ilman rajoja ja elää vain hetkien mukaan ja mukana, mutta muutos ei ollut pysyvä ja muuttui uudelleen nopeasti enemmän psykosomaattisemmaksi ja sitä myötä kokonaisvaltaisemmaksi kokonaisuudeksi.

Ja sen mukana saapui voimakas tunne kaupungista yhtenä jättiläismäisenä kokonaisuutena, joka rumpujen tahtiin tanssien oli matkalla vielä syvempiin tiloihin ja olivat jo löytäneet uuden merkityksen itselleen ts. elämäntavan merkityksettömyydestä. Joukko välinpitämättömiksi muuttuneita pettyneitä neroja ja kyynisiä petoja, jotka lähes kaikesta vastuusta ja moraalista vapautettuina saattoivat vain elää ja antaa ajan kulua. Toistensa kanssa (mutta vain itselleen) eläviä ihmisiä jotka tietävät kyllä olevansa jo menomatkalla, mutta sentään ensimmäisessä luokassa.

Ja vähän heidän perässään kulkevia muutamia pienempiä ryhmiä, joista ehkä vielä suurimpana mutta nopeasti kutistuvana harveneva joukko "hiljaisiksi dhikreiksi" kutsuttuja, yhä vielä menneeseen uskovia jo vanhempia ihmisiä, jotka yrittävät vain yhä elää kuin ennen pitäen nykyhetkeä vain ohimenevänä välivaiheena tai testinä.

Vaikka heitä kutsutaankin usein vain hiljaisiksi, he ovat usein kaikkea muuta kuin juuri sitä. Kulkiessaan heidät tunnistaa hiljaisesta, lähestulkoon jatkuvasta voiikkeesta, joka ei silti kuitenkaan ole niin kovaa että se varsinaisesti ketään haittaisi kuin paitsi ehkä heitä itseään. Mutta sen kuitenkin kuulee.

Unohtamatta vielä tietenkään kaupungin eläimiä, joista suuria osa entisiä ihmisten lemmikkejä ja osa taas entisiä eläintarhan asukkeja ja näiden sekoittuneita jälkeläisiä. Vapauduttuaan myös ne olivat jääneet kaupunkiin elämään ja näin voimistivat omalta osaltaan vaikutelmaa nykyajan kieroutuneesta Nooan arkista.

Kaikesta tästä mahdollisesta ja mahdottomasta huolimatta kaikki näyttää vain jatkuvan itse elämän kulkiessa lyhyinä irrallisina jaksoina, ei hyvinä eikä pahoina, vain hyppyinä hetkistä toisiin ilman mitään yhteyttä tai kokonaisuutta. Niinkuin näkisit vain tuttuja muttet ystäviä. Kaikki jatkuu melkein kuin ennen kaiken ollessa aina melkein, muttei kuitenkaan koskaan täysin kuin ennen.

Ja tunnen sen joka päivä ja joka kerta tuon rummutuksen alkaessa, elämän. En menneenä tai tulevana vaan juuri siinä ja siinä hetkessä. Sykkeen ja sen välittömyyden, joka värittömänä ilman lämpöä tai minkäänlaista makua ainoastaan on. Läsä olemassaolevan neutraalina, melkein totaalisenä.

Muttei tietenkään täysin, korkeintaan ehkä 95 prosenttisena. Painajainen 95 % rummuilla tahditettuna. Tanssia jatkuvissa kadotuksen venyneissä tunneissa, joita kaupunki elää kuulematta vielääkään ja edelleenkään tulen ääniä.

Missä kaksi tai useampi teistä nimissäni kokoontuu..

Velho:

Typerät ihmiset täyttivät kaivamiani kuoppia jatkuvasti. Joskus useampia ja joskus vain yhden, mutta aina kuitenkin. Ei ole mitään raivostuttavampaa kuin tehdä työtä, nukkua ja herätä taas huomaamaan että työsi on tehty tyhjäksi ja aloittaa uudestaan siitä minkä olet jo kertaalleen tehnyt. Ja joka kerta kaivaessasi kuoppaa uudestaan löydät vielä pohjalta jonkin kuolleen kotieläimen raadon. Joka kerta.

Aluksi tyydyin vain viskomaan niitä pois jonnekin kauemmas, mutta pian tajusin voivani vastata loukkauksiin samalla mitalla. Jos kerran nuo ihmiset tulivat tänne ilkeyttään kaupungista asti vain tarvelemään ja hidastamaan työtäni, niin miksen vastaisi samoin heille ja samalla vielä hyötyisi siitä ? Joten aloin keräämään noita eläimenraatoja talteen ja käyttämään niitä ravintonani. Kissoja, koiria ja marsujakin joskus.

Ne eivät itse asiassa ole yhtään hullumpaa ravintoa, minä ainakin olen pärjännyt niillä hyvin. Sitä paitsi, eläintenruoka jota niille yleensä on syötetty on useimmissa tapauksissa paljon terveellisempää kuin ihmisten käyttämä ravinto. Saatoin siis olla huoletta, minä pysyisin kunnossa.

Ainoa minua varsinaisesti huolettava asia oli täällä viettämäni aika. En käyttänyt kelloa enkä kalenteria, mutta oli varmaankin jo syksy, koska ilma oli useammin viileämpää ja puita kului edes jonkinlaisen lämmön ylläpitämiseksi yhä enemmän. Pilkkkoessani eläinten hautausmaa-kylttiä nuotioon mietin taas joutuvani ehkä poistumaan jonnekin etelään täältä talveksi, mutta en yksin

Vanhasta vielä käyttämästäni postilokerosta noutamieni tyttöystäväni lähettämien kirjeiden sävy kertoi selkeästi olevan aika lähteä noutamaan hänet pois sairaasta kodistaan. Jos lähtisin liikkeelle huomisaamuna olisin tuurilla jo saman päivän illaksi perillä..

Artsi:

-Oli typerää saapua huijarin-karvahattu-himobaariin ennen puoltapäivää, se oli ensimmäinen virhe. Toisen virheeni taas tajusin baarin kokonaiskuvaa katsoessani. Luulin ihmisten seuran ehkä piristävän minua, mutta aina paikallaanoleva vanha kanta-asiakasjuoppo kuin väsyneennäköinen tarjoilijatarkaan eivät näyttäneet olevan kiinnostuneita seurasteni joten istuin tyhjään pöytään ja tyydyin vain juomaan itsekseni. Saatuani toisen tuopin ajatukseni palasivat taas samalle tutulle radalle kuin niin monesti viime päivien aikoina. Naiseni oli minut jättänyt ja uskonto oli siihen syyllinen.

Maamme valtionuskonto, anteeksiannon ja laupeuden uskonto kristinuskko, joka ei kääntänyt minulle toista poskeaan (ensimmäisestä puhumattakaan), vaan vei naiseni julistaen siinä samalla pelastuksen pyhää sanomaa.

Tilasin kolmannen.

-Uskonnonvapauden lisäksi meillä on (ainakin teoriassa) myös mielipide- sekä valinnanvapaus. Uskoakseni -heh heh- naisellani oli nuo kaikki kolme ja niin luulin niiden myös minulla olevan, mutta olin taas jälleen kerran väärässä.

En jaksa enää muistaa saati sitten toistaa kuinka asiat olivat muuttuneet, kehittyneet ja lopulta kulminoituneet pisteeseen, joka sai naiseni jättämään minut. Se, minkä taas muistin edelleenkin liian hyvin oli hänen jättämänsä kirje, jossa hän kertoi minun olevan syntinen (niinkuin kaikki muutkin) ja mitä ilmeisimmin olevani myös demonien tai joidenkin outojen hurmahenkien vallassa piehtaroiva ihmisraukka. Tämä Baabelin poika ei kunnioittanut herraa meidän jumalaamme, eikä naiseni palaisi luokseni ennen kuin näin ymmärtäisin tehdä.

-Huomasin päätyneeni entistä nopeammin samaan patti-tilanteeseen kuin jo niin monesti aiemmin viime päivien aikana. Katsoin pöhöttynyttä ja itseään aivan liiaksi meikannutta tarjoilijatarta, joka oli rupsahtanut jo kauan ennen aikojaan ja katsoin vanhaa juoppoa, joka ilmeisesti ikänsä puolesta oli ollut sodassa ja selvinnyt sieltä, muttei koskaan selviäisi hengissä himo-hattubaarista. Katsoin myös itseäni hetken peilistä.

Ja taas kerran päädyin miettimään meitä kaikkia: Jos kerran jumala loi ihmisen omaksi kuvakseen, niin kuka tällaista paskiaista voisi kunnioittaa ?

Tilasin neljännen.

Seuraavaksi voisi sitten lähteä tapaamaan Dr:ää Texasiin, niin kuin sovittu oli. Silmäkonjakkiaikin kuulemma löytyisi taas..

Maria:

-Nuoruuden pakollinen menetys iljettää toisia tyyppejä vielä nykyäänkin. Se tapahtui kuitenkin jo aiemmin ja epähuomiossa eikä sinänsä ole enää mitenkään kiinnostavaa.

-”Onko siis ”minä” jonkinlainen substanssi, ja jos niin onko ”minä” substanssina sitten ego vaiko subjekti ?” Pysyvän olion kirjallinen hölinä kuului sisälle asti ja Maria kirjoitti yhden sen ”viisauksista” vihkoonsa ylös.

Ei tarvinnut mennä ikkunaan katsomaan kun tietää jo etukäteen mitä olisi taas tiedossa, hän mutisi itsekseen. Pimeyttä juuri ennen aamua, kerrostalojen tummia siluetteja ja yksinäinen valo erään tietyn vastapäisen talon toisen kerroksen wc:n ikkunassa.

Palatessaan takaisin keittiöön Maria niin näki kuin myös tunsu tuon valon vaikutuksen taas. Oli vielä hämärää, muttei siltikään tarpeeksi etteikö olisi erottanut ikkunan alla mouruavaa oliolaumaa. Rummutusta oli taas jatkunut koko yön, onneksi noilla olioilla ei näyttänyt olevan rytmitajua..

Ja (jälleen kerran) hän tunsu paljasta iljetystä katsoessaan tuota outoa näytelmää valaistuksineen.

-Se, mitä olin joskus erehdyksessä luullut lupaukseksi ja pitänyt yleensäkin hyvänä asiana olikin sittemmin osoittautunut aivan kaikeksi muuksi, Maria mietti edelleen itsekseen.

Aina tähän asti tuo jo mainittu valo oli tiennyt jotain hirveää, aivan kuin se olisi toiminut jonkinlaisena valomerkinä kauheudelle ? Erona oli vain se, että tämä ”valomerkki” ei lopettanut mitään, vaan täysin päinvastoin aloitti.

Jos vaikka joku oliojoukosta pihamaalla olisi sattunut vaikka väsähtämään, niin juuri tuo valo herätti ne uuteen toimeen taas.

Tulen ääniä.. ja muita katkelmia

"..olimme selviytyneet, päässeet itseasiassa kuulemma vähällä.."

Tulen ääniä on kuvaus suurehkon kaupungin elämästä suurehkon katastrofin jälkeen seuraten kaupungin osittaista ontumista omassa maailmassaan, sen hidasta ja kirjavaa matkaa mahdollisuuksista mahdottomuuksiin ja päinvastoin. Elämää merkityksettömyyden täyttämässä viileässä kelmeydessä, missä nimesi ei enää merkitse mitään vaan ainoastaan se mitä sinulla juuri nyt sattuu mukanas olemaan..

"..se oli niitä aamuja kun herätään taju kankaalla.."

Asiaan. Tulen ääniä on siis tiivistetty ruosteenmakuinen tarinakokoelma rosoisista ja tuntemattomista ihmisistä hyörimässä yhtä rosoisessa ja tuntemattomassa kaupungissaan muuttuneessa todellisuustilassaan sen paremmin tietämättä onko nykyisyytensä taantumaa vaiko kehitystä..

-Manana boox 2017-

BoDTM
BOOKS on DEMAND

www.bod.fi